

Sygn. akt II AKa 346/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 grudnia 2015r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Jerzy Leder

Sędziowie: SA – Jarosław Góral

SA – Adam Wrzosek (spr.)

Protokolant: – st. sekr. sąd. Marzena Brzozowska

przy udziale Prokuratora Marka Deczkowskiego

po rozpoznaniu w dniu 30 grudnia 2015 r.

sprawy P. Ł., syna P. i A. z d. M., urodz.

(...) r. w P.

oskarżonego z art. 284 § 2 k.k.

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 30 czerwca 2015 r. sygn. akt XII K 244/14

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- ustala, iż wartość przywłaszczonego ciągnika siodłowego wynosiła 142.300 zł (sto czterdzieści dwa tysiące trzysta) złotych;

- obniża do kwoty 142.300 (stu czterdziestu dwóch tysięcy trzystu) złotych nałożony na oskarżonego P. Ł. na podstawie art. 46 § 1 k.k. obowiązek naprawienia szkody;

II. utrzymuje w mocy tenże wyrok w pozostałej części;

III. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając wydatkami w tym zakresie Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

W sprawie Sądu Okręgowego w Warszawie sygn. akt XII K 244/14 **P. Ł.** oskarżono o to, że:

w dniu 14 listopada 2012 r. w P. w Kancelarii Notarialnej przy ul. (...) (...) przywłaszczył jako prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) sp. z o.o. rzecz ruchomą w postaci ciągnika siodłowego (...) D. (...) (...) o nr rej. (...) i nr nadwozia (...) o wartości 300.000 zł powierzoną mu na podstawie umowy leasingu nr (...) z dn. 05 kwietnia 2012 r. w ten sposób, że wbrew postanowieniom § 14 w/w umowy leasingu zbył jej przedmiot M. K. (1), czym działał na szkodę (...) sp. z o.o.,

tj. o czyn z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 30 czerwca 2015 r.

1. oskarżonego P. Ł. w ramach czynu zarzucanego mu aktem

oskarżenia uznał za winnego tego, że w dniu 14 listopada 2012 r. w P. przywłaszczył sobie powierzony mu na podstawie umowy leasingu nr (...) ciągnik siodłowy(...) D. (...) (...) o nr rej. (...) i nr nadwozia (...) o wartości 174.000 zł w ten sposób, że w dniu 14 listopada 2012 r. w Kancelarii Notarialnej przy ul. (...) (...) w P. jako prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) sp. z o.o. zbywając udziały w powyższej firmie (...) zbył mu wyżej opisany ciągnik siodłowy (...) D. (...) (...) o nr rej. (...) powierzony mu na podstawie umowy leasingu nr (...) z dn. 05 kwietnia 2012 r. i wbrew postanowieniom § 14 Ogólnych Warunków Umowy Leasingu oraz wbrew aneksowi do umowy leasingu nr (...) z dnia 10 września 2012 r. i postanowieniom § 14.3 Ogólnych Warunków Umowy Leasingu, czym działał na szkodę (...) sp. z o.o. tj. za winnego przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 284 § 2 k.k. skazał go na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

2. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności na okres 2 (dwóch) lat próby;

3. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. kwoty 174.000 (sto siedemdziesiąt cztery tysiące) zł;

4. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu: kwotę 180 zł tytułem opłaty i kwotę 90 zł tytułem uzasadnionych wydatków Skarbu Państwa.

Od powyższego wyroku apelację złożył obrońca oskarżonego zarzucając:

obrazę przepisów postępowania mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

1. art. 392 § 1 k.p.k. w zw. z art. 394 § 2 k.p.k. (w brzmieniu ustawy sprzed nowelizacji z 1 lipca 2015 r.) oraz art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. poprzez zaniechanie bezpośredniego przesłuchania świadka M. K. (2) i poprzestanie na ujawnieniu bez odczytywania zeznań tego świadka z postępowania przygotowawczego, w sytuacji gdy bezpośrednie przeprowadzenie tego dowodu było niezbędne, albowiem oskarżony nie przyznał się do winy, argumentując to m.in. brakiem świadomości co do bezprawności swojego zachowania, co związane jest z tym że świadek miał zobowiązać się ustnie do realizowania obowiązków wynikających z zawartej umowy leasingu;

2. art. 410 k.p.k. w zw. z art 7 oraz art 366 § 1 k.p.k. poprzez nieujawnienie na rozprawie i brak jakiejkolwiek analizy dokumentu w postaci postanowienia o umorzeniu śledztwa z dnia 08 maja 2013 r. (k.86), z którego treści wynika, że oskarżony zgłosił w Komisariacie Policji B. zawiadomienie w sprawie oszustwa dokonanego przez M. K. (2) na jego szkodę, a także poprzez pominięcie przy ustaleniu stanu faktycznego sprawy wyjaśnień oskarżonego, złożonych na rozprawie dnia 30 czerwca 2015 r., z których również wynikało, że złożył on zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa przez M. K. (2);

3. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny wyjaśnień złożonych przez oskarżonego P. Ł. w zakresie, w jakim Sąd odmówił im wiary co do świadomości oskarżonego o fakcie rozwiązania umowy leasingu, w momencie podpisania umowy sprzedaży udziałów w spółce (...) Sp. z o.o.,

- a w konsekwencji naruszeń w/w przepisów postępowania także błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, polegający na przedwczesnym przyjęciu, bez wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu, w tym że działał w zamiarze bezpośrednim kierunkowym i miał pełną świadomość swojego przestępczego działania;

4. art. 6 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie wniosku oskarżonego o odroczenie rozprawy w dniu 30 czerwca 2015 r. celem ustanowienia obrońcy - co w konsekwencji doprowadziło do pozbawienia oskarżonego prawa do obrony;

5. art. 366 § 1 k.p.k. i art. 167 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. poprzez zaniechanie przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu wyceny pojazdów, maszyn i urządzeń w celu wskazania wartości rynkowej przywłaszczonego pojazdu na dzień w którym oskarżony zobowiązany był do zwrotu przedmiotu umowy leasingu;

6. art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez pominięcie przy dokonywaniu ustaleń faktycznych odnośnie ustalenia wartości wyrządzonej szkody dowodów w postaci zapisów na koncie (k.54-55, 57-8), umowy leasingu (k.39), a także zeznań świadka G. S. (k.1-2), które to dowody zostały uznane za wiarygodne, jak również poprzez pominięcie wyjaśnień oskarżonego, które zostały uznane za wiarygodne w części, zatem powinny stanowić podstawę dokonanych przez Sąd Okręgowy ustaleń faktycznych także w zakresie ustalenia wysokości szkody wyrządzonej przez oskarżonego,

- a w konsekwencji obraży w/w przepisów postępowania także błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, polegający na bezpodstawnym uznaniu, że szkoda, którą poniósł pokrzywdzony (...) Sp. z o.o. wynosi 174.000,00 zł, podczas gdy wysokość szkody powinna zostać ustalona według faktycznej wartości rynkowej pojazdu na dzień w którym oskarżony zobowiązany był do zwrotu przedmiotu umowy leasingu w związku z wypowiedzeniem umowy, przy jednoczesnym uwzględnieniu korzyści, jakie pokrzywdzony uzyskał tytułem spłat rat leasingowych, czynszu wstępnego, opłaty manipulacyjnej, wpłaty wkładu gwarancyjnego oraz innych wpłat dokonanych przez oskarżonego.

W konkluzji apelacji obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy w całości do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest częściowo zasadna.

Oskarżony P. Ł. nie stawiał się na rozprawę wyznaczoną na dzień 25 czerwca 2015 r. będąc prawidłowo powiadomiony (k. 222, 227). Tym samym Sąd Okręgowy – zgodnie z art. 377 § 3 k.p.k. – prowadził rozprawę bez udziału oskarżonego (k. 227). Na rozprawę w dniu 30 czerwca 2015 r. oskarżony stawiał się i wniósł o jej odroczenie, gdyż o tym terminie dowiedział się telefonicznie w dniu poprzednim a chciałby ustanowić obrońcę. Jednocześnie stwierdził, że na rozprawę w dniu 25 czerwca 2015 r. otrzymał wezwanie, z tym, iż pozostawił je w samochodzie służbowym, którym jego współpracownicy wyjechali za granicę. Sąd Okręgowy zasadnie nie uwzględnił wniosku o odroczenie rozprawy w dniu 30 czerwca 2015 r. (k. 237). Zawiadomienie o skierowaniu aktu oskarżenia doręczono oskarżonemu w dniu 27 stycznia 2015 r. (k. 197) a wezwanie na rozprawę wyznaczoną na dzień 25 czerwca 2015 r. - w dniu 6 czerwca 2015 r. (k. 224). Oskarżony miał zatem wystarczający czas na ustanowienie obrońcy i nie było podstaw do odroczenia rozprawy w dniu 30 czerwca 2015 r. Tym samym prowadzenie rozprawy w dniu 30 czerwca 2015 r. w żadnej mierze nie dawało podstaw do formułowania wniosku o naruszeniu prawa oskarżonego do obrony.

W przedmiotowej sprawie należało ustalić, czy w związku ze sprzedażą udziałów w firmie (...) i przekazaniu nabywcy M. K. (2) ciągnika siodłowego D. (...)(...), który oskarżony posiadał na podstawie umowy leasingu, dopuścił się on przywłaszczenia tegoż ciągnika. Do poczynienia ustaleń w tym zakresie nie ma znaczenia zachowanie nabywcy M. K. (2), w tym to, czy przekazał on oskarżonemu pieniądze z tytułu nabycia udziałów w spółce (...). Nie było zatem potrzeby ujawniania na rozprawie znajdującego się na k. 86 akt postanowienia o umorzeniu śledztwa z dnia 8 maja 2013 r, które wszczęto w związku z zawiadomieniem złożonym przez oskarżonego oraz przeprowadzania przez Sąd I instancji analizy wyjaśnień złożonych w tym zakresie przez oskarżonego. W świetle zarzutu postawionego oskarżonemu nie miało też znaczenia, czy świadek M. K. (2) - jak twierdził oskarżony - zobowiązał się ustnie do spłacenia rat wynikających z zawartej umowy leasingu. Dlatego też nie było koniecznym przesłuchanie na rozprawie wyżej wymienionego świadka. Należy zauważyć, że na rozprawie w dniu 30 czerwca 2015 r. przewodniczący poinformował

o czynnościach przeprowadzonych na rozprawie w dniu 25 czerwca 2015 r., a więc także o tym, że za zgodą obecnych stron uznano za ujawnione bez odczytania zeznania M. K. (2) z postępowania przygotowawczego (k. 229), a oskarżony nie złożył wniosku o wezwanie świadka w celu umożliwienia zadania mu pytań (k. 236).

Umowa leasingu nr (...) z dnia 5 kwietnia 2012 r. dotycząca ciągnika siodłowego D. (...)(...) oraz aneks do tej umowy nr (...) z dnia 10 września 2012 r. zostały zawarte pomiędzy firmami (...) Sp. z o.o. i (...) Sp. z o.o., reprezentowaną przez P. Ł.. Aneks zawarto z uwagi na to, że firma (...) odwołała w dniu 26 czerwca 2012 r. wypowiedzenie umowy leasingu, a firma (...) reprezentowana przez oskarżonego wyraziła zgodę na cofnięcie tego oświadczenia woli, co skutkowało wznowieniem umowy leasingu, przy czym określono, że umowa obowiązuje do dnia 31 maja 2016 r. (k. 46). Jednocześnie integralną częścią umowy stały się OWUL w (...) Sp. z o.o. z dnia 11 lipca 2012 r. (k. 50-51), zamiast wcześniej obowiązujących OWUL z dnia 1 lutego 2012 r. (k. 9-10). W czasie, kiedy doszło do popełnienia czynu przypisanego oskarżonemu obowiązywały zatem OWUL z dnia 11 lipca 2012 r.

Zgodnie z § 14 ust. 3 OWUL z dnia 11 lipca 2012 r. korzystający, czyli firma (...) nie mogła zmieniać miejsca używania ani oddawać przedmiotu leasingu do używania osobie trzeciej lub nieuprawnionej (podobny zapis był też zawarty w OWUL z dnia 1 lutego 2012 r., a mianowicie w § 14 określono min., że korzystający nie może zmieniać przeznaczenia ani substancji przedmiotu leasingu, miejsca jego używania ani oddawać przedmiotu leasingu do używania osobie trzeciej lub nieuprawnionej oraz korzystający nie może bez zgody finansującego ustanowić jakichkolwiek praw na rzecz osób trzecich – zastaw, użyczenie, podnajem, oddanie w bezpłatne użytkowanie itp., ani przelewać swoich praw na osoby trzecie).

Gdyby zatem w dniu 7 listopada 2012 r. obowiązywała umowa leasingu to sprzedaż przez oskarżonego udziałów w firmie (...) i przekazanie mu ciągnika siodłowego nie naruszałoby warunków zawartych w umowie leasingu z uwagi na pozostawanie ciągnika w dalszym ciągu w posiadaniu firmy będącej stroną umowy leasingu. Tymczasem umowa ta została wypowiedziana przez firmę (...) Sp. z o.o. w dniu 26 października 2012 r. (wypowiedzenie nr (...) k. 16). Zgodnie zaś z § 24 OWUL z dnia 11 lipca 2012 r. w przypadku wypowiedzenia umowy przez którąkolwiek ze stron korzystający zobowiązany był do zwrócenia do siedziby finansującego, tj. (...) Sp. z o.o. przedmiotu leasingu w terminie 3 dni.

Wypowiedzenie umowy leasingu zostało wysłane do firmy (...) w dniu 26 października 2012 r. za pośrednictwem firmy kurierskiej (...)

(k. 17, a także zeznania G. S.). Wypowiedzenie nie zostało doręczone – jak błędnie ustalił to Sąd Okręgowy – w dniu 27 października 2012 r. Firma kurierska podjęła bowiem dwie próby doręczenia przesyłki w dniach 29 i 31 października 2012 r., które zakończyły się niepowodzeniem. Następnie awizowana przesyłka została umieszczona w punkcie przyjęć firmy (...) i oczekiwała na odbiór przez osobę z firmy (...). W związku z tym, że nikt się nie zgłosił po odbiór przesyłki w dniu 13 listopada 2012 r. została ona zwrócona do nadawcy (k. 331). Zawierając w imieniu firmy (...) umowę leasingu oskarżony, który dysponował 288 udziałami (łącznie liczba udziałów w spółce wynosiła 300) zobowiązał się do wnoszenia co miesiąc rat leasingowych, zgodnie z harmonogramem stanowiącym załącznik do umowy. Uiszczono jedynie dwie pierwsze raty, a następnie zaniechano spłat, co skutkowało wypowiedzeniem umowy. W związku z wpłaceniem zaległych rat, zawarto w dniu 10 września 2012 r. wyżej wymieniony aneks, na mocy którego wznowiono umowę, określając czas jej trwania do dnia 31 maja 2016 r., przy czym firma (...) ponownie zobowiązała się do uiszczania co miesiąc rat leasingowych (k. 48). Po zawarciu aneksu do umowy leasingu oskarżony nie dokonał jednakże żadnej wpłaty. Musiał więc mieć świadomość, że brak wpłat rat (kwoty po 6.236,95 zł płatne do 30 września 2012 r. i 15 października 2012 r.) będzie skutkowało kolejnym wypowiedzeniem umowy. W tym stanie rzeczy przed wydaniem M. K. (2) ciągnika siodłowego będącego przedmiotem leasingu oskarżony winien ustalić, czy umowa nie została wypowiedziana, zwłaszcza, że próbowano mu doręczyć przesyłkę z firmy (...). Należy też zauważyć, że oskarżony nie podjął żadnych czynności w celu usprawiedliwienia zwłoki w płatności rat należnych firmie (...).

Strona podmiotowa przestępstwa z 284 k.k. ma charakter umyślny i kierunkowy; sprawca musi działać w ściśle określonym celu, którym jest przywłaszczenie cudzej rzeczy (mienia). Nie wystarcza, że sprawca godzi się na możliwość przywłaszczenia. Niezbędnym dla przypisania mu przywłaszczenia jest, by tego chciał, by to było jego celem. Umyślność jest przy tym ściśle związana ze stanem świadomości sprawcy czynu zabronionego. O zachowaniu

umyślnym można mówić jedynie wtedy, gdy sprawca obejmuje swoją świadomością wszystkie istotne elementy czynu, wszystkie jego podstawowe znamiona, a istotnym wyznacznikiem tego, że sprawca obejmuje czyn swój świadomością, a zatem i umyślnością jest jego zamiar (Komentarz do Kodeksu karnego pod red. Andrzeja Wąska, Wydawnictwo C.H. Beck Warszawa 2004, teza 52 do art. 284, str. 831, tom II). Oskarżony mając świadomość skutków jakie powoduje zaniechanie płacenia rat leasingowych dążył do wyzbycia się posiadanego pojazdu zwłaszcza, że była awizowana przesyłka z firmy (...). Przekazując zatem M. K. (2) - któremu sprzedał udziały w firmie (...) - przedmiotowy pojazd oskarżony działając z zamiarem kierunkowym wyczerpał znamiona przypisanego mu czynu. Jak słusznie podniósł Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przywłaszczenie zostaje dokonane w momencie uzewnętrznienia przez sprawcę woli rozporządzenia cudzą rzeczą jak własną, co nastąpiło właśnie w chwili wydania ciągnika siodłowego M. K. (2).

Nie do zaakceptowania są twierdzenia oskarżonego, że sprzedając udziały w firmie (...) miał prawo rozporządzać ciągnikiem siodłowym, który posiadał na podstawie umowy leasingu. Oskarżony znał treść umowy leasingu i wiedział jakie skutki wywołuje zaniechanie płacenia rat leasingowych. W tej sytuacji nie ma znaczenia, czy M. K. (2) zobowiązał się do płacenia rat leasingowych.

Sąd Okręgowy na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłacenie na rzecz pokrzywdzonej spółki kwoty 174.000 zł. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie wyjaśniono na jakiej podstawie ustalono wysokość szkody. Należy przyjąć, że jest to wartość pojazdu, określona w umowie leasingu z dnia 5 kwietnia 2012 r.

(k. 8). Art. 46 § 1 k.k. dotyczy nałożenia na sprawcę obowiązku naprawienia w całości lub w części szkody wyrządzonej przestępstwem. Oskarżonemu przypisano przywłaszczenie pojazdu, który posiadał na podstawie umowy leasingu. Przedmiotem odszkodowania nie mogą być zatem należności z tytułu zaległych rat leasingowych, czy inne zadłużenia wynikające z zawartej umowy, o których mowa w wypowiedzeniu (kwota 16.120,14 zł, k. 16).

W umowie leasingu wartość przedmiotu leasingu określono na dzień zawarcia umowy, tj. 5 kwietnia 2012 r. Z nadesłanej przez (...) Sp. z o.o. opinii wynika, że wartość rynkowa pojazdu użytkowanego przez firmę (...) wynosiła 142.300 zł (k. 326-327). Nie można zgodzić się ze stanowiskiem zawartym w apelacji, że przy obliczaniu szkody od faktycznej wartości rynkowej pojazdu należy odliczyć uiszczone raty leasingowe, czynsz wstępny, opłatę manipulacyjną, wkład gwarancyjny i inne wpłaty dokonane przez oskarżonego. Zgodnie z § 24 OWUL z dnia 11 lipca 2012 r. w przypadku wypowiedzenia umowy wpłacone wcześniej opłaty leasingowe nie podlegają zwrotowi. W § 9 ust. 2 OWUL z dnia 11 lipca 2012 r. określono z kolei, że wkład gwarancyjny podlega zwrotowi po zwróceniu przedmiotu leasingu i po zapłaceniu wszystkich zobowiązań wobec finansującego, w szczególności spłat i odsetek umownych. Na podstawie w/w OWUL brak jest też podstaw do domagania się zwrotu czynszu wstępnego i opłaty manipulacyjnej. Uwzględniając, że wartość rynkowa pojazdu, według wyceny nadesłanej przez (...) Sp. z o.o. wynosiła 142.300 zł, należało zmienić zaskarżony wyrok w odniesieniu do rozstrzygnięcia opartego o art. 46 § 1 k.k. i obniżyć do wyżej wymienionej kwoty wysokość zasądzzonego odszkodowania.

Obrońca podniósł w uzasadnieniu apelacji, że oskarżony w wyjaśnieniach złożonych w dniu 16 listopada 2013 r. wskazał, iż w okresie październik - listopad 2013 r. wpłacił pokrzywdzonej firmie łącznie 60.000 zł. Nie było podstaw do pomniejszenia o powyższą kwotę należnego odszkodowania, gdyż oskarżony nie dostarczył potwierdzenia dokonania powyższych wpłat i nie wskazał z jakiego tytułu ich dokonał, np. czy były to wpłaty z tytułu zaległych należności. W przypadku, gdyby wpłacone pieniądze przekraczały zaległe należności, to zostaną one zaliczone na poczet zasądzzonego odszkodowania.

Oskarżonemu P. Ł. wymierzono karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Sąd odwoławczy mógłby dokonać ingerencji w odniesieniu do orzeczenia o karze w razie stwierdzenia, że jest ona rażąco niewspółmierna. Na gruncie art. 438 pkt 4 k.p.k. nie chodzi o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby – również w potocznym znaczeniu tego słowa – „rażąco” niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stosunku niedającym się wręcz

zaakceptować (Komentarz do Kodeksu postępowania karnego Jana Grajewskiego, Lecha K. Paprzyckiego, Michała Płachty, Zakamycze 2003, teza 21 do art. 438, tom II, str. 69). Tego rodzaju sytuacja nie ma jednakże miejsca w niniejszej sprawie.

W związku z tym, że apelacja wniesiona przez obrońcę oskarżonego okazała się częściowo zasadna Sąd Apelacyjny na podstawie art. 626 § 1 i art. 634 k.p.k. zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

Z tych wszystkich względów Sąd Apelacyjny orzekł jak w wyroku.